

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Ing. Bc. A. F.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Rostislavem Kovářem
sídlem Bráfova tř. 770/52, Horka-Domky, Třebíč

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno-město, Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 1. 2021, č. j. 836/21/5200-10421-711811,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění zákona č. 170/2017 Sb. (dále jen „daňový řád“) rozhodl o odvolání žalobce tak, že změnil výrok platebního výměru Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 12. 2019, č. j. 5153310/19/2122-50521-209488 (dále jen „platební výměr“), tak, že za slovy „podle § 147, § 139,“ zrušil text: „§ 98“, přičemž v ostatním zůstal platební výměr nezměněn.

2. Správní orgán I. stupně platebním výměrem doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2014 ve výši 629 175 Kč. Zjistil totiž, že na účet žalobce č. X vedený u X (dále jen „účet A“) bylo v průběhu roku 2014 připsáno několik plateb od společností IP Call, spol. s r.o., IČO: 26942054, (dále jen „společnost IP Call“) a OMS s.r.o., IČO: 25584987, (dále jen „společnost OMS“) v celkové výši 4 065 195 Kč (dále jen „sporné prostředky“) a jedna platba od společnosti m - device s.r.o., IČO: 26752875, (od 1. 1. 2018 v likvidaci; z obchodního rejstříku vymazána dne 22. 12. 2018; dále jen „společnost m-device“) ve výši 120 000 Kč (dále jen „platba od m-device“). Celkem tedy byla na účet A připsána částka 4 185 195 Kč, kterou správní orgán I. stupně vyhodnotil jako příjem žalobce podle § 10 zákona o daních z příjmů a z této částky doměřil výše uvedenou daň.
3. Žalobce namítá, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy a provedené důkazy byly nesprávně vyhodnoceny. Sporné prostředky fakticky ani právně zdanitelným příjmem nejsou, a proto je nesprávné, že z nich byla žalobci vyměřena daň.
4. Žalobce uvádí, že ve věci jsou zainteresovány tři subjekty: žalobce, pan J. Č. (dále jen „pan Č.“) [a jeho společnost JaroNet s.r.o., IČO: 26969866, (od 7. 4. 2020 v likvidaci; dále jen „společnost JaroNet“) a Ing. J. Z. (dále jen „paní Z.“) [a její společnosti IP Call a OMS a společnosti jí přímo ovládané SMART SOLAR s.r.o., IČO: 28278933, (dále jen „společnost Smart Solar“) a STAVREINVEST a.s., IČO: 29225841, (dále jen „společnost Stavreinvest“)]. Pan Č., kterého žalobce osobně znal a s nímž někdy spolupracoval, jej požádal počátkem roku 2014 o pomoc s řešením půjčky. Žalobce o zprostředkování této půjčky požádal paní Z., která provozuje daňovou a účetní kancelář a vedla společně s žalobcem účetnictví. Když žalobci sdělila, že půjčku zajistit dokáže, sdělil to žalobce panu Č. a nabídl mu využití účtu A, neboť tehdy uvažoval o úvěru. Ten by získal snáze, pokud by na svém účtu zvýšil pohyb finančních prostředků. Žalobce tedy paní Z. sdělil číslo účtu A, na který následně začaly přicházet sporné prostředky. Žalobce věděl, že byly zaslány společnostmi ovládanými paní Z. a jsou určeny panu Č., kterému je bez zbytečného odkladu přeposlal. Jelikož chtěl navýšit obraty i na svém druhém účtu č. X vedeném u X (dále jen „účet B“), přeposlal žalobce po dohodě s panem Č. část sporných prostředků na účet B, odkud je panu Č. přeposlal nebo je vybral a předal v hotovosti. Podle napadeného rozhodnutí mělo být na účet pana Č. odesláno celkem 1 375 650 Kč a na účet B celkem 2 204 500 Kč. Správní orgán I. stupně se však vůbec nezabýval tím, jak bylo s prostředky přeposlanými na účet B naloženo. Minimálně polovina byla přitom převedena na účet pana Č. a druhou polovinu žalobce panu Č. předal v hotovosti.
5. Žalobce měl v předcházejícím řízení původně za to, že jeho vysvětlení jsou dostatečná. V návaznosti na tvrzení paní Z. a pana Č. se však ukázalo, že nikoliv, a tak žalobce vlastním šetřením zjistil, jak a proč byly finanční prostředky převáděny. Žalobce je přesvědčen, že pan Č. a paní Z. společně vyváděli prostředky ze společnosti JaroNet prostřednictvím společností ovládaných paní Z. Společnosti OMS a IP Call vystavily fakturu společnosti JaroNet za různé montážní práce elektronických zařízení, wi-fi zařízení, servery, výkopové

práce a další činnosti, které společnost JaroNet fakticky vykonávala. Tyto prostředky byly na účty uvedených společností připsány (vyvedeny ze společnosti JaroNet) a následně v daňovém přiznání společnosti JaroNet vykázány jako platba uvedených faktur. Společnosti Smart Solar a Stavreinvest vystavily faktury společností IP Call a OMS, přičemž tyto faktury díky tomu, že společnosti byly ovládány paní Z., byly vystaveny přímo jí. Jako platební místo uvedla paní Z. číslo účtu A, které jí žalobce dal k dispozici. Společnosti IP Call a OMS faktury zaplatily, ale prostředky byly poukázány na účet A. Je podezřelé, že správní orgán I. stupně při svém šetření neřešil, zda jde o účet společností Smart Solar a Stavreinvest, což by mělo být zaneseno v evidenci finanční správy. Žalobce pak ze svého účtu přeposlal prostředky panu Č.

6. Podle žalobce bylo šetření jeho případu „zvláštní“, protože nikdo nevěděl, kdo má případ řešit, k čemuž odkázal na svůj přípis ze dne 24. 7. 2019. Přípisem ze dne 5. 8. 2019 mu sice správní orgán I. stupně sdělil, že kontaktní osobou je Ing. J. H., případně Ing. M. M., ale jméno Ing. H. není na žádném z dopisů ani rozhodnutí uvedeno. Všechno řeší pan L., který žalobci při telefonickém hovoru sdělil, že to není jeho případ a nemá s ním nic společného.
7. Ke svědeckým výpovědím pana Č. a paní Z. žalobce uvádí, že vyváděli-li účelově prostředky, jsou jejich výpovědi motivovány snahou o vlastní vyvinění, protože se mohli dopustit trestného činu. Žalobce ze svých účtů převedl prostředky do dispozice pana Č. Pokud pan Č. tvrdí, že šlo o jakési vratky jím poskytnutých půjček, jde pouze o tvrzení. Jeho výpověď nelze považovat za věrohodnou v kontextu jiných problémů, které se objevily v souvisejících daňových řízeních „vedených na jeho firmu nebo jeho jméno“.
8. Podle žalobce proti sobě v projednávané věci stojí dvě skupiny protichůdných důkazů. Na jedné straně tvrzení žalobce podložené výpisy z účtů, které prokazují, že finanční prostředky z větší části převedl do dispozice pana Č. Navzdory tomu žalovaný uvěřil druhé skupině důkazů – svědeckým výpovědím paní Z. a pana Č. Ač tyto výpovědi vyznívají velmi neurčitě, nepřesně a nejistě, byly pro žalovaného významnější než žalobcem předložené listiny. Paní Z. a pan Č. však mají motivaci vypovídat v neprospěch žalobce. Podle informací žalobce byla již paní Z. „za nějakou takovou podobnou činnost“ související s vedením účetnictví a daňového poradenství pravomocně odsouzena a pan Č. je dlouhodobě prověřován pro podezření ze zkrácení daně. Výsledky těchto šetření žalobci nejsou známy. Platba od m-device je naprosto legitimní platbou ve prospěch žalobcovy společnosti AF Logistic, s.r.o., IČO: 26981301, (dále jen „společnost AF Logistic“) za vykonané práce. Společnost AF Logistic měla tehdy zablokovaný účet, a proto žalobce uvedl jako platební místo účet A. Tuto částku poté převedl formou „ubrazených hotovostních operací“ společnosti AF Logistic, byly na to řádně vystaveny daňové doklady a tento příjem byl řádně zdaněn, což lze zjistit z materiálů obsažených v daňovém spisu.
9. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje její zamítnutí, přičemž odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. Mimo jiné uvádí, že žalobce tíží břemeno důkazní, které neunesl, neboť výslechy svědků, které navrhl provést, jeho tvrzení neprokázaly. Naopak, prohloubily pochybnosti o jejich věrohodnosti. Tvrzení žalobce lze hodnotit jako nekonzistentní, neboť své původní vysvětlení v průběhu odvolacího řízení v reakci na zjištění žalovaného změnil. Správní orgán I. stupně naproti tomu získal výpisy z bankovních účtů žalobce a další důkazní prostředky na základě výzev třetím osobám a provedl všechny žalobcem navržené výslechy svědků. Je s podivem, proč žalobce navrhl vyslechnout svědky a následně namítl jejich nevěrohodnost. Tvrzení, že nebyly provedeny všechny dostupné

důkazní prostředky, není pravdivé, neboť v odvolacím řízení bylo provedeno doplnění podkladů pro rozhodnutí tak, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Nepravdivé je i tvrzení, že nebyly dostatečně posouzeny finanční toky na účtu B. Žalobce ke svým tvrzením nepředložil žádné věrohodné důkazní prostředky. Přitom pokud žalobce neprokáže skutečnosti, které sám tvrdí, nelze dovozovat povinnost správního orgánu I. stupně či žalovaného prokazovat tyto skutečnosti za něj. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyšetřovací a důkazní břemeno ohledně výše daně nese žalobce. Výpovědi svědků žalovaný hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů. Odlišný právní názor žalobce nezakládá nesprávnost hodnocení důkazních prostředků. K žalobní námitce, že nebylo jasné, kdo má případ žalobce řešit, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K platbě od m-device žalobce nedoložil, že tuto částku vrátil společnosti AF Logistic, a proto ji žalovaný podřadil pod ostatní příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů.

10. V **replíce** žalobce uvádí, že žalovaný opakuje tutéž argumentaci jako v napadeném rozhodnutí. Je přesvědčen, že daň mu byla vyměřena v rozporu se zákonem a v rozporu s logickým sledem událostí a provedenými důkazy, neboť o příjem se nejednalo.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že původně příslušný Finanční úřad pro kraj Vysočina (dále jen „finanční úřad“) vyzval žalobce dne 15. 1. 2018 k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014. Uvedl, že v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobci vznikla podle § 38g zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb. (dále jen „zákon o daních z příjmů“) v souvislosti s ročními příjmy evidovanými na účtu A povinnost podat daňové přiznání za rok 2014. Žalobce reagoval přípisem ze dne 2. 2. 2018, v němž zmínil, že mu taková povinnost nevznikla a že veškeré jeho příjmy ze zaměstnání a pronájmu nemovitostí byly řádně zdaněny.
12. Finanční úřad v návaznosti na to vyzval přípisy ze dne 20. 2. 2018 Okresní správu sociálního zabezpečení X a Všeobecnou zdravotní pojišťovnu ČR ke sdělení, zda u žalobce v roce 2014 evidují zaměstnavatele a případně sdělily výši příjmů od tohoto zaměstnavatele, nebo zda si žalobce hradil pojištění jako OSVČ. Současně vyzval Úřad práce ČR, aby sdělil, zda a jak dlouho byl žalobce v roce 2014 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Podle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení X ze dne 23. 2. 2018 byl žalobce v lednu a únoru zaměstnancem společnosti AF Logistic (vyměřovací základ 22 800 Kč) a od března do prosince 2014 zaměstnancem společnosti IP Call (vyměřovací základ 104 000 Kč). Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR dle sdělení ze dne 21. 2. 2018 evidovala u žalobce v roce 2014 tři zaměstnavatele: kromě společnosti AF Logistic (leden a únor) a IP Call (březen až prosinec) ještě Město Jaroměřice nad Rokytnou (1. 1. 2014 až 10. 10. 2014). Podle sdělení Úřadu práce ČR ze dne 21. 2. 2018 nebyl žalobce v roce 2014 evidován jako uchazeč o zaměstnání.
13. Finanční úřad opatřením ze dne 22. 2. 2018 podle § 57 odst. 1 daňového řádu vyzval společnosti IP Call, OMS a m-device k poskytnutí informací o platbách, které v průběhu roku 2014 poukázaly na účet A, a o doložení kopií příslušných dokladů. S výjimkou společnosti m-device zůstaly výzvy bez reakce. Společnost m-device přípisem ze dne 7. 3. 2018 sdělila, že částka 120 000 Kč byla na účet žalobce uhrazena na základě e-mailového požadavku jednatele společnosti AF Logistic (tj. žalobce) z 13. 5. 2014 a souvisela s platbou

za službu, kterou si od AF Logistic objednala a za níž jí byla v roce 2013 vystavena faktura na celkovou částku 727 053 Kč. Fakturu i e-mail přiložila.

14. Finanční úřad poté dne 12. 7. 2018 podle § 92 odst. 4 daňového řádu vyzval žalobce k prokázání, že příjmy připisované na účet A společnostmi IP Call, OMS a m-device v roce 2014 specifikované v příložené tabulce nejsou předmětem daně podle § 3 odst. 4 zákona o daních z příjmů nebo jsou od této daně osvobozeny podle § 4 nebo § 10 odst. 3. V odůvodnění uvedl, že je v popisu uvedeno „fakturace“ (pouze u plateb od společností IP Call a OMS), je uveden variabilní symbol a platby byly odeslány z účtů těchto právnických osob. Výzvu vydal s ohledem na odpověď žalobce na výzvu k podání daňového přiznání ze dne 15. 1. 2018.
15. Přípisem ze dne 20. 9. 2018 žalobce sdělil, že šlo o „*jakési zprostředkování přenosu půjčky pro soukromou osobu*“, vyzval finanční úřad, aby si zjistil, že „*ve stejném rozsahu byly částky [...] přeposlány dál na soukromý účet dané osoby, nebo část byla vybrána prostřednictvím platební karty a předána*“, a dodal, že mu nevznikl žádný zisk ke zdanění ani bezdůvodné obohacení, neboť „*strana příjmu se rovná straně výdaje*“.
16. Dne 26. 11. 2018 vyzval finanční úřad společnost Smart Solar, aby sdělila, z jakého důvodu na výzvu specifikovaných fakturách vystavených společností OMS uvedla účet žalobce, zda mezi ní a žalobcem existuje právní vztah, na základě něhož byly prostředky přesměrovány, jak byly tyto faktury uhrazeny, přičemž společnost OMS provedla úhrady na účet A, a zda společnost eviduje pohledávku vůči žalobci a zda byla uhrazena. S obdobnými dotazy se finanční úřad výzvou ze dne 27. 11. 2018 obrátil na společnost Stavreinvest, která takto vystavila faktury společnosti IP Call. Téhož dne finanční úřad vyzval Komerční banku, a.s., (dále jen „Komerční banka“) k poskytnutí informací o pohybu peněžních prostředků na účtu společnosti Stavreinvest v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015, o výpisy z účtu a o informaci o případných dalších účtech. Tutéž výzvu zaslal i České spořitelně, a.s., (dále jen „Česká spořitelna“) ohledně společnosti Smart Solar. Komerční banka přípisem ze dne 5. 12. 2018 sdělila, že oba účty společnosti Stavreinvest byly před požadovaným obdobím zrušeny, a zaslala výpis z účtu vedeného v eurech za období od 1. 1. 2014 do 17. 2. 2014. Česká spořitelna zaslala finančnímu úřadu výpisy za požadované období z jediného účtu společnosti Smart Solar, který je u ní veden.
17. Opatřením ze dne 11. 1. 2019 finanční úřad vyzval společnosti AF Logistic a IP Call k poskytnutí informací dokládajících příjem žalobce z pracovněprávního vztahu a související doklady o příjmech za rok 2014. Společnost IP Call odpověděla přípisem ze dne 30. 1. 2019, že požadované informace nemůže poskytnout, jelikož novému jednateli nebyly předány příslušné dokumenty. Společnost AF Logistic na výzvu nereagovala. K témuž vyzval finanční úřad opatřením ze dne 13. 2. 2019 také město Jaroměřice nad Rokytinou. Z jím poskytnutých podkladů plyne, že žalobci byla zasílána měsíční čistá mzda ve výši 387 Kč (kromě října 2014, kdy čistá mzda činila 123 Kč).
18. V opatření ze dne 13. 6. 2019 nazvaném „*Seznámení se stanovením daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014 podle pomůcek podle § 145 odst. 1, § 139 a § 98 daňového řádu*“ (dále jen „seznámení se stanovením daně“) správní orgán I. stupně shrnul dosavadní průběh řízení a učiněná zjištění. Konstatoval, že žalobce nepodal přiznání k dani z příjmů a správní orgán I. stupně má k dispozici pouze dílčí důkazní prostředky, ze kterých nelze dostatečně určitě stanovit daň dokazováním. V důsledku nečinnosti žalobce je

proto oprávněněn vyměřit daň podle pomůcek a stanovil žalobci daň z příjmů fyzických osob ve výši 628 335 Kč.

19. Žalobce přípisem ze dne 24. 7. 2019 požádal o nahlédnutí do spisu a popsal svůj neúspěšný pokus dohodnout nahlížení do spisu telefonicky, přičemž byl opakovaně přepojován na různé úřední osoby, neboť Ing. M., která jeho případ řeší, čerpala v tu dobu dovolenou. Správní orgán I. stupně mu přípisem ze dne 5. 8. 2019 sdělil kontakt na Ing. M., která je příslušnou úřední osobou, ale čerpá dovolenou, a na vedoucí oddělení vyměřovacího, paní H. Podle protokolu ze dne 19. 8. 2019 nahlédl v tento den žalobce do spisu.
20. Vyjádřením ze dne 29. 8. 2019 žalobce reagoval na seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019. Uvedl, že počátkem roku 2014 se na něj obrátil pan Č., zda by nevěděl o někom, kdo by mu půjčil větší obnos peněz. Následně „byla dohodnuta“ spolupráce s paní Z., která přislíbila „za mezi nimi dohodnutých podmínek zapůjčení určité částky“. Vzhledem k dlouholeté známosti s paní Z. se s ní žalobce dohodl, že tato transakce proběhne skrze jeho účet. Paní Z. pak zasílala prostředky na účet A, které žalobce bez prodlení přeposílal na účet pana Č. a na účet B. Na základě prosby pana Č. peníze později vybral a předal mu je v hotovosti. Smyslem bylo zvýšení bonity žalobce v očích bank, neboť zvažoval žádost o hypotéku. Z celé operace ale neměl žádný příjem ani jiný finanční prospěch. Nezjišťoval, proč je u došlých plateb uvedena „nějaká obchodní společnost“ a text „fakturace“. Paní Z. mu totiž řekla, že na tom nezáleží. K prokázání těchto tvrzení navrhl svědeckou výpověď paní Z. a výpisy z „předmětných účtů“ (v předchozím textu zmiňuje účty A a B a účet pana Č. vedený u X, č. X). K platbě od m-device uvedl ve své podstatě totéž co v žalobě. Doplnil, že jako fyzická osoba nepodniká a vždy byl pouze zaměstnancem.
21. Na základě dožádání správního orgánu I. stupně ze dne 6. 9. 2019 předvolal finanční úřad paní Z. a vyrozuměl o tom žalobce. Dle protokolu o výsledku svědka ze dne 13. 11. 2019 paní Z. na dotaz, kdo zadával ve společnostech OMS a IP Call příkaz k provedení plateb ve prospěch žalobce, odpověděla, že běžná praxe těchto korporací byla, že na účet přicházely finanční prostředky za vystavené pohledávky a z účtu odcházely úhrady závazků. Jako variabilní symbol se obvykle zadávalo číslo faktury. Zda těmto společnostem fakturoval poskytnuté služby či dodávky žalobce, nedokázala s odstupem času potvrdit ani vyvrátit. Na dotaz, proč hradila závazky na účet žalobce a zda si ověřovala, že jde o účet dodavatelů, odpověděla, že ověřování čísla účtu nebylo běžnou praxí a neověřovala je. Nebyla schopna potvrdit ani vyvrátit, zda účet A je účtem žalobce. Na dotaz, zda může potvrdit, že peníze odeslané uvedenými společnostmi v roce 2014 na účet žalobce (celkově 4 065 195 Kč) byly úhradou závazků těchto společností, uvedla, že běžná praxe byla, že na účet přicházely finanční prostředky jako úhrady pohledávek a odcházely úhrady závazků. Částku není schopna potvrdit, protože nemá k dispozici kompletní účetnictví těchto společností. Další dotazy položil zástupce žalobce. K dotazu, zda zná pana Č., uvedla, že v roce 2014 společnosti IP Call a OMS spolupracovaly se společností JaroNet pana Č., kterého zná pouze skrze obchodní spolupráci. Žalobci vedla v roce 2014 účetnictví. K dotazu, zda ji žalobce někdy požádal o poskytnutí půjčky pro sebe nebo někoho ze svých známých, uvedla, že je možné, že se žalobcem v rámci řešení účetnictví jeho korporací mluvili o poskytnutí krátkodobé finanční výpomoci z její strany nebo některého z jejích klientů. Přesné částky a účely si ale nepamatuje. Na dotaz, zda mezi žadateli o půjčku byl i pan Č., odpověděla, že žalobce se se svými korporacemi podílel na spolupráci se společností JaroNet. Spolupráci se společností JaroNet paní Z. domluvil žalobce. Je možné, že jméno pana Č. či společnosti JaroNet jako možného žadatele o krátkodobou finanční výpomoc

padlo, ale částky si nepamatuje a neví, zda se takové finanční výpomoci uskutečnily. Na dotaz, zda ví, jak žalobce se spornými prostředky naložil, připustila, že je možné, že jí to sdělil a že jí vysvětloval způsob poskytování krátkodobé finanční výpomoci, ale celkový objem prostředků jí nesdělil, a jelikož tvrdil, že neměl žádný majetkový prospěch, dále to nerozebírali. Nemůže zároveň potvrdit ani vyvrátit, že peníze byly určeny pro pana Č. a z účtu žalobce byly ihned přeposílány. Připustila, že v rámci vztahů mezi žalobcem a panem Č., mohly takové výpomoci proběhnout, ale přesnou částku nemůže potvrdit. Nepamatuje si, zda byla mezi jejími klienty a žalobcem uskutečněna nějaká finanční výpomoc, ví jen, že se bavili o finanční výpomoci obecně a že žalobce měl nějaké transakce s panem Č.

22. Správní orgán I. stupně rozhodl platebním výměrem tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. Ohledně odůvodnění odkázal na seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019.
23. Žalobce proti platebnímu výměru podal odvolání. Namítl, že seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019 není možné považovat za relevantní odůvodnění, protože údaje v něm uvedené neodpovídají skutečnosti. Správní orgán I. stupně se omezil pouze na výpověď jednoho svědka, ačkoliv měl provést daleko hlubší šetření, a na zaslání povrchních dotazů na finanční úřad, který nemá zájem zjistit skutečnost. Ani svědek není ochoten k věci vypovídat. Nebyly prověřeny ani finanční toky na účtech, které žalobce sdělil, čímž by ale bylo možné snadno ověřit pravdivost jeho vyjádření. O nezájmu řádně prošetřit situaci svědčí to, že žalobce se více než měsíc nemohl „dopátrat“ pracovníka, který má jeho záležitost „v referátu“. Poučení je v přímém rozporu s výrokem, neboť odvolání nemá odkladný účinek a zároveň se mu ukládá zaplatit daň do 15 dnů ode dne nabytí právní moci platebního výměru. V právním státě přitom právní moc nastává po rozhodnutí o odvolání. Podotkl, že platební výměr mu byl doručen před Vánoci. Uzavřel, že trvá na tom, že žádný příjem ze zjištěných převodů neměl, nepodnikal a nefaktoval jako fyzická osoba a že veškeré zasláné prostředky přeposlal nebo předal dál „v dobré víře a před svědky“.
24. Žalovaný následně uložil správnímu orgánu I. stupně doplnit správní spis o výpis z účtu B za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015 a svědeckou výpověď pana Č. a vyzvat žalobce k předložení důkazních prostředků o jeho příjmech ze závislé činnosti za rok 2014 od zaměstnavatelů AF Logistic a IP Call a k vysvětlení, proč je jeho účet uveden na fakturách společností Smart Solar a Stavreinvest.
25. Správní orgán I. stupně následně opatřil výpis z účtu B za období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2015. Z něj mimo jiné plyne, že žalobce provedl v průběhu tohoto období několik výběrů pokladnou v celkové výši 1 520 000 Kč (vše v roce 2014), několik plateb kartou ve výši od 10 000 Kč do 50 000 Kč, z toho pouze jednu v roce 2015 (celkově 598 000 Kč), a drtivá většina příjmů (s výjimkou 4 370 Kč) tohoto účtu byly platby přeposlané z účtu A.
26. Správní orgán I. stupně opatřením ze dne 9. 9. 2020 předvolal k výsledku pana Č. a informoval o tom žalobce. Podle protokolu o výsledku svědka ze dne 7. 10. 2020 pan Č. vypověděl, že žalobce zná, ale nemá s ním žádný vztah. V roce 2014 si žádné finanční prostředky nepůjčil. Obchodoval s právnickou osobou žalobce, ale na žádnou půjčku s ním si nevzpomíná. Žalobce se výsledku nezúčastnil. Protokol mu byl zaslán.
27. Správní orgán I. stupně opatřením ze dne 9. 9. 2020 podle § 92 odst. 4 daňového řádu vyzval žalobce, aby předložil doklady o příjmech ze závislé činnosti za rok 2014 od společností AF Logistic a IP Call a aby vysvětlil, proč je účet A uveden na fakturách společností Smart Solar a Stavreinvest a proč jsou pohledávky těchto společností za jejich odběrateli

(společnosti OMS a IP Call) hrazeny na základě faktur na účet A. Žalobce reagoval dne 21. 9. 2020 přípisem, k němuž přiložil mzdové listy za rok 2014 od společností AF Logistic a IP Call. K číslu účtu A na fakturách společností Smart Solar a Stavreinvest uvedl, že je to pro něj nová informace a dosud o tom neměl tušení. Jeho číslo účtu znala pouze paní Z. Pokud vedla účetnictví těmto jemu absolutně neznámým společnostem, musela číslo účtu A na fakturách uvést ona. Jedná se o podvod, který mají šetřit orgány činné v trestním řízení. Žalobce nezná a nikdy neovládal účetnictví společností OMS a IP Call, nemohl tedy provést jakoukoliv platbu. Trvá na tom, že mu žádný zdanitelný příjem nevznikl.

28. Správní orgán I. stupně podle § 57 odst. 1 a § 93 odst. 4 daňového řádu opatřením ze dne 22. 10. 2020 vyzval pana Č. k poskytnutí informací v návaznosti na jeho svědeckou výpověď. Dotázal se, zda si půjčil finanční prostředky od žalobce v jiném období; na základě jaké dohody (písemné či ústní); za jakých podmínek a s kým byla půjčka sjednána; zda byl obnos poskytnut jednorázově či ve splátkách, na účet či hotově, a pokud hotově, jak k předání došlo; jak byly prostředky vráceny. Nešlo-li o půjčku ze strany žalobce, měl pan Č. vysvětlit důvod připsání finančních prostředků uvedených v přiložené tabulce na svůj účet z účtu A.
29. Dne 12. 11. 2020 obdržel žalovaný odpověď pana Č. ze dne 8. 11. 2020. Uvedl, že si nevzpomíná, že by si od žalobce půjčoval nějaké finanční prostředky, spíše předpokládá, že půjčil on žalobci. Žádný písemný doklad nedohledal, předpokládá tak, že šlo o ústní dohodu. Vzhledem k tomu, že si půjčku nevybavuje, nemůže se vyjádřit k jejím podmínkám, předpokládá ale, že půjčka byla sjednána mezi ním a žalobcem. Půjčky si nevybavuje, předpokládá, že se jednalo o více půjček poskytnutých v hotovosti. Nevybavuje si, jak k předání došlo, předpokládá, že u něj „na firmě“ nebo u žalobce doma. Na dotaz, jak byly prostředky vráceny, uvedl, že vychází z toho, že byly vráceny na jeho účet s popisem „splátka půjčky“, k čemuž přiložil tabulku (nikoliv výňatek z výpisu z účtu) obsahující uvedené čtyři platby a zprávu pro příjemce „splátka půjčky“ (samotný výpis nedoložil). Pokud peníze přišly od žalobce, šlo o vrácení peněz za nějaká delší období, mohlo to být z let 2011, 2012 nebo 2013, přesně si nepamatuje. Kdysi spolu řešili, že žalobce bude kupovat nějakou nemovitost a nějaké financování zakázek, přesně už si nevzpomíná. Dodal, že se žalobcem řešil, že žalobce bude kupovat nějakou nemovitost a nějaké financování zakázek, ale přesně si nevzpomínal.
30. Přípisem ze dne 26. 11. 2020 žalovaný žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi, které podrobně popsal, a vyzval ho k vyjádření. Žalobce reagoval přípisem ze dne 20. 12. 2020. Uvedl, že nabytí dojmu, že správce daně nevěří jemu, ale ostatním, kteří si nevzpomínají a nemohou nic potvrdit ani vyvrátit. Žalobce od počátku tvrdí, že žádný majetkový prospěch neměl. Pan Č. neříká pravdu. Žalobce „z velmi důvěryhodného zdroje“ zjistil, že se stal obětí podvodu pana Č. „a dalších“. Požádal, aby byly prověřeny a zdokumentovány finanční toky mezi společností JaroNet a společnostmi ovládanými paní Z. Předpokládá, že žalovaný dojde k závěru, že pan Č. odeslal ze společnosti JaroNet na základě fiktivní faktury od společností OMS nebo IP Call částku, která byla později převedena na účet A a „ponížena o polovinu částky DPH“. Žalobce peníze vždy převedl na účet pana Č. nebo je vybral a předal v hotovosti v kanceláři společnosti pana Č. nebo v přílehlé vinárně, jak se dohodli. Poté, co pana Č. začali prověřovat, navštívil pan Č. zástupce žalobce se žádostí, aby žalobce vždy potvrdil, že šlo o půjčku pro pana Č., protože potřeboval mít peníze v hotovosti pro případ rozvodu. To je v souladu se zjištěním žalovaného, že paní Z. uvedla číslo účtu A jako účet jemu neznámých společností, aby vyvedla peníze ze svých firem. Uzavřel, že pan Č. na

základě fiktivních faktur účelově vyvedl prostředky ze společnosti JaroNet, které se pak vrátily do dispozice pana Č., aniž by byly zdaněny jako příjem této právnické osoby. Žalobce byl zneužit tím, že „*byl požádán o poskytnutí platebního místa*“, přes které se tato účetní operace uskutečnila. Požádal o prověření těchto jím zjištěných skutečností s tím, že zkrácení daně se dopustil pan Č. ve spolupráci s paní Z.

31. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení, odvolací důvody, vyjádření žalobce ze dne 20. 12. 2020, provedené důkazy a skutková zjištění. Konstatoval, že svědecká výpověď paní Z., kterou navrhl žalobce, neprokázala jeho tvrzení, že finanční prostředky přijaté na účet A byly platbami zprostředkovanými pro jinou osobu, a nikoliv jeho vlastními příjmy. Pan Č. se k údajné zápůjčce vyjadřoval spíše obecně a s jistotou nedokázal k záležitosti sdělit konkrétní informace. Ke čtyřem platbám, které byly prokazatelně převedeny na jeho účet z účtu A, uvedl, že se jednalo o vrácení peněz z dřívějších let. Vyjádření pana Č. je tedy v rozporu s tvrzením žalobce. Výpověď pana Č. a jeho písemné vyjádření tedy neosvědčily tvrzení žalobce, že jeho účet měl sloužit jako platební místo pro zprostředkování finanční výpomoci panu Č. Dále konstatoval, že výše jednotlivých plateb, které žalobce převáděl na účet pana Č., neodpovídá částkám, které byly na jeho účet připisovány od společností IP Call a OMS coby údajná zápůjčka. To spolu s uvedeným nenasvědčuje vysvětlení žalobce, že předmětné částky pouze „přeposílal“. Vedle toho žalobce další částky, rovněž řádově ve statisících, převáděl na účet B. Celková částka, která odešla z účtu A na účet B, činila 2 204 500 Kč. Žalobce tvrdí, že tuto část zprostředkované půjčky vybíral a v hotovosti předával panu Č. Ten nevyloučil předávání hotovosti, hovořil však o vratkách finančních prostředků, které měl on půjčit žalobci. Tvrzení žalobce tedy nebylo osvědčeno. Ke zjištění skutkového stavu nepřispěly ani výpisy z účtu B. Podařilo se zjistit pouze to, že byly prováděny průběžné výběry z účtu B, jak tvrdil žalobce. V kontextu vyjádření pana Č. žalovaný vyhodnotil tvrzení žalobce o zprostředkování zápůjčky přes jeho účet jako nevěrohodné. Shrnul, že nebylo prokázáno, že sporné prostředky byly zprostředkovanou zápůjčkou pro pana Č. Z bankovních výpisů je nesporné, že platby v celkové výši 1 375 650 Kč byly odeslány na účet pana Č. a finanční prostředky v celkové výši 2 204 500 Kč převedeny na účet B. Avšak vzhledem k tomu, že vyjádření svědků ani jiné skutečnosti neosvědčily, že žalobce konkrétní finanční výpomoc pro pana Č. skutečně zprostředkoval, nebyla shledána jakákoliv souvislost mezi částkami přijatými žalobcem od uvedených společností a platbami následně odepsanými z účtu žalobce. Nebylo tedy prokázáno, že sporné prostředky nejsou předmětem daně z příjmů, jsou od daně osvobozené nebo byly již zdaněny. Jednalo se o skutečný příjem, který se projevil v majetkové sféře žalobce a s nímž žalobce mohl disponovat.
32. K platbě od m-device žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval vyjádření této společnosti a tvrzení žalobce, že tyto prostředky společnosti AF Logistic vrátil „*v podobě ubrazených hotovostních operací*“ a byly řádně zdaněny. Konstatoval, že žalobce toto tvrzení nijak nedoložil, a tak neprokázal, že tuto částku společnosti AF Logistic skutečně vrátil. Proto ji žalovaný posoudil jako příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů. Žalovaný se dále zabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Dospěl přitom k závěru, že nikoliv, a stanovil daň na základě dokazování. Jako nedůvodnou shledal odvolací námitku nedostatečného prověření skutkového stavu. Uvedl, že správní orgán I. stupně se pokusil pomocí výzev podle § 57 odst. 1 daňového řádu zjistit účel plateb zaslaných žalobci společnostmi m-device, IP Call a OMS. Společnosti IP Call a OMS nereagovaly. Účel jimi zasílaných plateb se tak nepodařilo zjistit. K objasnění

skutkového stavu nevedla ani svědecká výpověď paní Z., která byla v roce 2014 společníkem v obou společnostech. Částečně důvodnou shledal žalovaný námitku, že se správní orgán I. stupně omezil na jediného svědka. Jelikož měl být konečným příjemcem plateb pan Č., považoval žalovaný za nezbytné ověřit tvrzení žalobce přímo u něj. Z jeho vyjádření však vyplynulo, že se mělo jednat o prostředky, které žalobce dlužil panu Č. Pan Č. si nedokázal vybavit bližší okolnosti finanční výpomoci, kterou měl poskytnout žalobci, a jeho sdělení bylo založeno spíše na domněnkách. Ani tato svědecká výpověď tak nepotvrdila tvrzení žalobce, že se jednalo o finanční prostředky, jež si zapůjčil pan Č. u paní Z. Vzhledem k zásadnímu rozporu mezi výpovědí pana Č. a tvrzením žalobce a vzhledem k neurčitosti výpovědi paní Z. vyhodnotil žalovaný tvrzení žalobce jako nevěrohodné. Ani došetření skutkového stavu v odvolacím řízení neprokázalo, že platby přijaté na účet A byly pouze zprostředkováním finanční výpomoci. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že šlo o příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů. K odvolací námitce, že nebyly prověřeny finanční toky na bankovních účtech žalobce, žalovaný v odvolacím řízení prověřil finanční toky na účtu B, z něhož měl žalobce vybírat prostředky a v hotovosti je předávat panu Č. Zjistil, že v průběhu let 2014 a 2015 byla hotovost vybírána, avšak v kontextu výpovědi pana Č. nebylo prokázáno, že šlo o finanční prostředky, které zapůjčila paní Z. panu Č. K tvrzení žalobce, že finanční prostředky předával v dobré víře a před svědky, žalovaný uvedl, že žalobce žádné svědky, kteří měli být předání přítomni, neoznačil. Uzavřel, že žalobce ke svému tvrzení, že mu povinnost podat daňové priznání nevznikla, nepředložil žádné věrohodné důkazy. Neprokáže-li daňový subjekt skutečnosti, které sám tvrdí, nelze dovozovat povinnost správce daně prokazovat tyto skutečnosti za něj. Při správě daní se neuplatňuje zásada vyhledávací a důkazní břemeno ohledně výše daně nese daňový subjekt. Žalobce údajně zprostředkování zápůjčky neprokázal, a tudíž neunesl své důkazní břemeno.

33. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že částečně důvodnou shledal námitku nedostatečného odůvodnění platebního výměru. Odkázal na § 147 odst. 4 daňového řádu, který stanoví, že je-li daň stanovena na základě výsledku daňové kontroly, popřípadě výsledku postupu k odstranění pochybností, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole, popřípadě protokol o projednání výsledku postupu k odstranění pochybností. V projednávané věci lze analogicky za odůvodnění platebního výměru považovat seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019, které obsahuje skutkové a právní závěry správního orgánu I. stupně, důkazy, z nichž vycházel, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení, a výsledné stanovení daně. Obsahově tak odpovídá odůvodnění rozhodnutí. Odůvodnění platebního výměru však mělo obsahovat rovněž hodnocení svědecké výpovědi paní Z., která byla provedena na základě vyjádření žalobce k seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019, a odůvodnění, proč správní orgán I. stupně setrval na svém původním závěru. Žalobce byl nicméně s hodnocením této svědecké výpovědi seznámen v odvolacím řízení a bylo mu umožněno se k ní vyjádřit, toto pochybení tak bylo v odvolacím řízení napraveno. Námitku rozporu výroku a poučení platebního výměru žalovaný důvodnou neshledal. Důvodnými neshledal ani námitky ohledně nemožnosti zjistit příslušnou úřední osobu a doručení platebního výměru před Vánoci.
34. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vyjádřil k novým tvrzením žalobce obsaženým v přípisu ze dne 26. 11. 2020. Žalobce nejprve tvrdil, že sporné platby byly zprostředkovanou finanční výpomocí pro pana Č. Teprve poté, co byl seznámen se zjištěními a hodnocením svědeckých výpovědí, předestřel žalobce nové vysvětlení, že šlo o úhrady fiktivních faktur, na základě kterých byly vyváděny finanční prostředky ze

společnosti JaroNet, a že ho pan Č. požádal, aby potvrdil, že se jednalo o zápůjčku od paní Z., která vyváděla prostředky ze „svých firem“ a využívala k tomu účet A. Byl to přitom žalobce, kdo navrhl k prokázání svých tvrzení svědeckou výpověď paní Z. O existenci fiktivních faktur se žalobce v průběhu řízení nikdy nezmněl. Žalobce se ani neúčastnil výslechu pana Č. S novým vysvětlením přišel až poté, co byl seznámen s tím, že svědci jeho původní tvrzení nepotvrdili. Nelze přijmout tvrzení žalobce, že se snažil vyhovět panu Č., který ho požádal, aby potvrdil, že se jedná o zápůjčku. Jde k tíži žalobce, pokud předkládal nepravdivé tvrzení o zprostředkované půjčce. Stejně tak věděl-li žalobce o fiktivních fakturách, jejichž úhrady měly „protékat“ přes jeho bankovní účet, mohl o tom informovat již správní orgán I. stupně. Žalovaný proto nová tvrzení žalobce vyhodnotil jako účelovou snahu znevěrohodnit svědecké výpovědi, které zpochybnil jeho původní tvrzení o zprostředkování půjčky mezi paní Z. a panem Č. Řízení před odvolacím orgánem je primárně určeno k odstranění vad řízení, jichž se dopustil správce daně prvního stupně, a nelze do něj přenášet nalézací řízení.

Posouzení žaloby soudem

35. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
36. Žaloba není důvodná.
37. Žalobce obecně namítá, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy a provedené důkazy byly nesprávně vyhodnoceny. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je podle žalobce v rozporu se spisy a vyžaduje zásadní doplnění. Konkrétně namítá pouze, že nebylo šetřeno, zda je účet A, na který společnosti IP Call a OMS hradily faktury vystavené společnostmi Smart Solar a Stavreinvest, jejich účtem. Tvrdí, že mu daň byla vyměřena nezákonně, jelikož sporné prostředky nejsou jeho příjmem. Peníze nepatřily jemu, neboť šlo o půjčku od paní Z. pro pana Č., která pouze procházela přes jeho účet, ale žalobce veškeré prostředky přijaté na účet A přeposlal nebo v hotovosti předal panu Č. Tato „půjčka“ měla být součástí schématu, jímž pan Č. s pomocí paní Z. vyváděl peníze ze společnosti JaroNet. Dále zpochybnil věrohodnost paní Z. a pana Č., neboť mají mít motivaci vypovídat v jeho neprospěch. Naznačil, že paní Z. byla „za nějakou takovou podobnou činnost“ související s vedením účetnictví a daňového poradenství pravomocně odsouzena a pan Č. je prověřován pro podezření ze zkrácení daně. Ohledně platby od m- device zopakoval, že šlo o platbu určenou společnosti AF Logistic, která byla zaslána na jeho účet, protože společnost měla zablokovaný účet. Tuto částku měl poté převést formou „ubrazených hotovostních operací“ společnosti AF Logistic, na což měly být vystaveny daňové doklady a částka měla být zdaněna, což lze podle žalobce zjistit z daňového spisu.
38. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí jej. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci zástupce

žalobce [srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78]. Vzhledem k rozsahu argumentace žalobce má soud za to, že tento závěr NSS je v projednávané věci plně aplikovatelný.

39. Podle § 3 odst. 1 písm. e) zákona o daních z příjmů jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob také ostatní příjmy podle § 10.
40. Ostatními příjmy podle § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9.
41. Z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 42/2005-136, č. 843/2006 Sb., vyplývá, že „[p]říjmem podléhajícím dani z příjmů fyzických osob podle zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, je zvýšení majetku daňového poplatníka. Musí se přitom jednat o příjem skutečný, a nikoliv toliko zdánlivý. To znamená, že se toto zvýšení majetku musí v právní sféře daňového poplatníka reálně projevit, a to tak, aby bylo pro poplatníka skutečně využitelné.“
42. Na úvod soud uvádí, že je nedůvodná námitka (či spíše poznámka) žalobce, že šetření jeho případu bylo „zvláštní“, protože „nikdo ani nevěděl, kdo má danou kauzu řešit“. S odkazem na svůj přípis ze dne 24. 7. 2019, v němž popsal svůj neúspěšný pokus domluvit si nahlížení do spisu telefonicky, žalobce uvedl, že úřední osoby, jejichž jména mu byla posléze sdělena jako kontakt, nejsou uvedeny na žádné písemnosti. Vše podle něj řeší pan L., který žalobci při telefonickém hovoru sdělil, že nejde o jeho případ. Na tom, že různé úkony v průběhu daňového řízení činí různé úřední osoby, však soud neshledal nic „zvláštního“ ani nezákonného. Jedná se o logický důsledek interní dělby práce mezi jednotlivými úředními osobami. Tato skutečnost navíc žalobce žádným způsobem nezkrátila na jeho právech a ze žalobní námitky ani nevyplývá, v čem takové zkrácení na právech podle žalobce spočívá. Nahlížení do správního spisu, o které se žalobci jednalo, bylo ostatně realizováno.
43. Podstatou ostatních žalobních námitek je rozsah dokazování a závěry, které z něj žalovaný učinil.
44. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu dbá správce daně, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejdůkladněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů.
45. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
46. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
47. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje správce daně skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.

Platby od společnosti IP Call a OMS

48. Napadené rozhodnutí je založeno na závěru, že provedené důkazy, ať už na návrh žalobce, nebo z iniciativy správce daně neprokázaly tvrzení žalobce, že přijaté prostředky nejsou jeho příjmem, respektive že jde o půjčku poskytnutou panu Č. společnostmi vlastněnými či ovládanými paní Z., přičemž účet A zde hraje pouze roli platebního místa. Podle žalovaného byly prokázány důvodné pochybnosti ohledně tvrzení žalobce. Žalobce naproti tomu obecně namítá, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy a provedené

důkazy byly nesprávně vyhodnoceny. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je podle žalobce v rozporu se spisy a vyžaduje zásadní doplnění.

49. S ohledem na obecnost námítky, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy, se soud touto námitkou mohl zabývat rovněž jen v obecné rovině. Byť podle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejpřesněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů, platí, že „*dokazování v daňovém řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 6 Afs 248/2019-34, nebo ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, č. 1022/2007 Sb. NSS). Žalobce sám na podporu svých tvrzení žádné důkazní prostředky nepředložil. K prokázání svých tvrzení navrhl pouze výslech paní Z., který byl proveden, a poněkud neurčitě výpisy z „*předmětných účtů*“. Žalovaný si opatřil výpisy z účtů A a B. Ze správního spisu je zřejmé, že správce daně nebyl v průběhu řízení pasivní. Naopak, finanční úřad se pokusil získat informace o sporných platbách a jejich účelu také přímo od společností OMS, IP Call, Stavreinvest a Smart Solar, avšak bezvýsledně. Dále byly v předcházejícím řízení provedeny výslechy svědků, včetně výslechu navrženého žalobcem. Je pravdou, že žalovaný si neobstaral výpis z účtu pana Č., který žalobce patrně rovněž navrhl jako důkaz (v podání, kterým navrhl jako důkaz výpisy z „*předmětných účtů*“ uvedl také účet pana Č.). Tato skutečnost však nemůže být považována za takovou vadu předcházejícího řízení, která by byla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Není jasné, jaké další skutkové poznatky oproti výpisům z účtů A a B by výpis z tohoto účtu měl přinést. I kdyby na tomto účtu byly zaznamenány vklady v částkách odpovídajících výběrům z účtů žalobce, nadále by zůstávala nejistota, zda přece jen nemůže jít například o žalobcovy splátky půjček, jak uváděl pan Č. (bez ohledu na pochyby o důvěryhodnosti svědka totiž žalobce skutečný účel plateb neprokazoval). Pouhý výpis z protiúčtu se tedy jeví jako nedostačující k prokázání tvrzení žalobce, a tedy bez dalších důkazních návrhů jako nadbytečný. Žalobce nadto nikdy (ani v žalobě) ohledně neobstarání tohoto důkazního prostředku nic konkrétního nenamítl, natož aby vysvětlil, jaké poznatky nad rámec již provedených důkazů z něj mohou být získány. S ohledem na uvedené je námitka, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy, nedůvodná.
50. Jako nedůvodnou soud shledal též námitku, že nebylo šetřeno, zda je účet A, na který společnosti IP Call a OMS hradily faktury vystavené společnostmi Smart Solar a Stavreinvest, účtem těchto společností. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že se správní orgán I. stupně touto skutečností zabýval (srov. výzvy společností Smart Solar a Stavreinvest, výzvy k poskytnutí informací Komerční bance a České spořitelně, které vedly účty těmto společnostem či výzvu žalobci ze dne 9. 9. 2020).
51. Žalobce dále namítá, že provedené důkazy byly nesprávně vyhodnoceny a zpochybňuje závěr žalovaného, že sporné prostředky jsou příjmem podle § 10 zákona o daních z příjmů. Soud se proto zabýval tím, zda závěr žalovaného, že tvrzení žalobce nebyla prokázána, a naopak byly ohledně nich prokázány důvodné pochybnosti, je správný.
52. K rozložení důkazního břemene v daňovém řízení existuje ustálená judikatura, kterou NSS obecně shrnul například v rozsudku ze dne 3. 10. 2019, č. j. 8 Afs 44/2018-52, takto: „*Daňové řízení je totiž postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dle § 92 odst. 3 daňového řádu totiž daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších*

podáních. Je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal [...]“.

Důkazní břemeno je tedy mezi daňovým subjektem a správcem daně rozvrženo nerovnoměrně. „Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene mezi daňovým subjektem a správcem daně je přitom ústavně konformní, neboť je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní. Navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle žalobce, zda určité skutečnosti v daňovém řízení uvede či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání. Nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i v daňovém řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje jen k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém tvrzení nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích.“ (rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2019, č. j. 4 Afs 16/2019-32).

53. Ze správního spisu plyne, že finanční úřad vyzval žalobce k podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014, a to poté, co z výpisu z účtu A za rok 2014 zjistil, že žalobci bylo v tomto roce připsáno na účet celkem 14 plateb od společností IP Call, OMS a m-device v celkové výši 4 185 195 Kč. Vydáním této výzvy finanční úřad aktivoval žalobcovu důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu. Žalobce k výzvě sdělil, že povinnost podat daňové přiznání mu nevznikla a že veškeré jeho příjmy ze zaměstnání a později z pronájmu nemovitostí byly řádně zdaněny. Žalobce měl v tomto okamžiku povinnost tvrzení a povinnost důkazní vzhledem ke svému tvrzení, že veškeré příjmy ze závislé činnosti a později z pronájmu nemovitostí zdanil (tvrdil tedy nulovou zbývající daň).
54. Po prověření příjmů žalobce ze závislé činnosti finanční úřad žalobce podle § 92 odst. 4 daňového řádu vyzval k prokázání, že platby, které ve výzvě přesně identifikoval, nejsou předmětem daně nebo jsou od daně osvobozeny. Ve výzvě uvedl, že u přijatých plateb je uveden popis „fakturace“ (pouze u plateb od společností IP Call a OMS) a variabilní symbol a že byly odeslány z účtů, které společnosti uvádějí jako registrační údaj pro účely DPH.
55. Finanční úřad tedy vyjádřil o správnosti žalobcova tvrzení, že veškeré své příjmy zdanil, konkrétní pochybnosti, které opřel o konkrétní platby zaslané na účet A a vyzval žalobce k prokázání, že sporné prostředky nejsou předmětem daně, nebo jsou od daně osvobozeny. Důkazní břemeno tedy spočívalo na žalobci, aby prokázal, že přijetí sporných prostředků nepodléhalo dani z příjmů fyzických osob. K tomu lze doplnit, že „požadavek správce daně, aby stěžovatel prokázal, zda finanční prostředky byly zdaněny, popř. nejsou předmětem daně z příjmů nebo jsou od daně z příjmů osvobozeny, je zcela legitimní“, není totiž povinností správce daně „prokazovat, že částky zjištěné na bankovních účtech žalobce byly příjmem žalobce, který podléhá dani z příjmů, resp. prokázat to, jaké dani tyto příjmy podléhají či zda jde o příjmy osvobozené či dani nepodléhající“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2021, č. j. 5 Afs 256/2020-48).
56. Žalobce reagoval sdělením, že šlo o „zprostředkování přenosu půjčky pro soukromou osobu“, vyzval finanční úřad, aby si zjistil, že „ve stejném rozsahu byly částky [...] přeposlány dál na

soukromý účet dané osoby, nebo část byla vybrána prostřednictvím platební karty a předána, a dodal, že mu nevznikl žádný zisk ke zdanění, neboť *„strana příjmu se rovná straně výdaje“*.

57. Po dalším šetření, které zahrnovalo výzvy k poskytnutí informací společnostem Smart Solar, Stavreinvest, IP Call a OMS a městu Jaroměřice nad Rokytnou, vydal finanční úřad seznámení se stanovením daně ze dne 13. 6. 2019. Až v reakci na něj žalobce rozvedl, že šlo o půjčku pro pana Č. od paní Z., která proběhla přes účet A. Žalobce přitom není konzistentní ve vysvětlení, proč tomu tak bylo, neboť nejprve uvedl, že se tak dohodl s paní Z., později tvrdil, že byl o poskytnutí „platebního místa“ požádán, a v žalobě tvrdí, že účet A panu Č. sám nabídl. Žalobce měl poté veškeré zaslané prostředky přeposílat nebo v hotovosti předávat panu Č. Popisem plateb jako „fakturace“ ani tím, že je odeslala „nějaká obchodní společnost“, se prý nezabýval. Jako důkaz navrhl svědeckou výpověď paní Z. a výpisy z „předmětných účtů“. V odvolání doplnil, že veškeré zaslané prostředky přeposlal a předal dál „v dobré víře a před svědky“. Žádné konkrétní osoby (natožpak provedení důkazu jejich svědeckou výpovědí) však neoznačil.
58. Soud konstatuje, že výpis z účtu A nesvědčí o pravdivosti tvrzení žalobce, že sporné prostředky *ve stejném rozsahu* přeposlal nebo předal panu Č. Z celkových 4 065 195 Kč totiž z účtu A přímo na účet pana Č. přeposlal pouze 1 375 650 Kč a částku 2 204 503 Kč zaslal na účet B. Kromě toho v roce 2014 provedl ještě čtyři větší výběry hotovosti v celkové výši 167 500 Kč. Tyto tři částky činí v součtu pouze 3 747 653 Kč, přičemž ohledně zbývajících 317 542 Kč žalobce žádné vysvětlení neposkytl. I pokud by tak soud částku 3 747 653 Kč považoval za částku převedenou panu Č., což stejně není z větší části prokázáno, je zjevné, že strana příjmu *se nerovná straně výdajů*, jak tvrdí žalobce (a to ani, pokud by soud uvažoval, že žalobce sporné prostředky „ponížil o polovinu částky DPH“, jak tvrdí; není však jasné, proč by měl žalobce něco takového při zprostředkování půjčky dělat).
59. Paní Z. při výslechu v zásadě na všechny otázky na platby od společností IP Call a OMS a údajnou půjčku panu Č. reagovala značně obecně, s odstupem času nebyla schopna nic potvrdit ani vyvrátit, takřka na žádnou relevantní podrobnost si s jistotou nevzpomínala a nanejvýš připustila, že „je možné“, že o půjčce s žalobcem mluvili, ale nic podrobnějšího nevěděla (srov. bod 21 tohoto rozsudku).
60. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. K postupu správce daně při hodnocení důkazů je vhodné dodat, že **„provedené důkazy samy o sobě ještě netvoří skutková zjištění. Úplnost dokazování tvoří jen nezbytný předpoklad pro další myšlenkovou činnost správce daně záležející ve zhodnocení provedených důkazů. Je třeba každý z nich prověřit z hlediska jeho závažnosti, zákonnosti a pravdivosti (věrohodnosti), učinit závěr o úplnosti provedeného dokazování či potřebě dokazování doplnit. Teprve posléze jednotlivě a v souhrnu provedené důkazy zhodnotit. Závažností důkazu se rozumí jeho vztah k dokazované skutečnosti, resp. k předmětu dokazování, jinak vyjádřeno upotřebitelnost důkazu pro zjištění skutkového stavu. Vypovídá o tom, do jaké míry konkrétní důkaz vzhledem ke svému obsahu poskytuje přímé nebo alespoň nepřímé poznatky o předmětu důkazu. Zákonnost důkazu znamená zjištění, zda důkaz byl získán z pramene, který stanoví nebo připouští zákon, zda byl opatřen (zajištěn) a proveden zákonným způsobem příslušným správcem daně v odpovídajícím stádiu řízení a za plného respektování procesních práv osob zúčastněných na správě daní. Pravdivost důkazu vyjadřuje, které závažné okolnosti z důkazu plynoucí lze považovat za existující a prokázané v souladu se skutečností. Věrohodností se rozumí míra pravdivosti důkazu, jeho důkazní moc.“**

(srov. Baxa, J. Komentář k § 92. In: Baxa, J. a kol. *Daňový řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2011, dostupné v Systému ASPI; zdůraznění přidáno zdejším soudem). Soud konstatuje, že svědecký výslech paní Z. navržený žalobcem neposkytl žádné relevantní skutkové poznatky. Tvrzení žalobce jím tak nemohla být prokázána.

61. Ani další důkaz navržený žalobcem, výpis z účtu B, jeho tvrzení neprokazuje. V průběhu roku 2014 z něj žádnou platbu na účet pana Č. neodeslal. V období od 5. 9. 2014 do 21. 11. 2014 uskutečnil osm výběrů pokladnou v celkové výši 1 520 000 Kč. Dále v průběhu roku 2014 uskutečnil několik plateb kartou ve výši od 18 000 do 50 000 Kč v celkové výši 598 000 Kč. Rozdíl součtu těchto částek oproti celkové částce přeposlané na účet B (2 204 503 Kč) činí 86 503 Kč, ohledně nichž žalobce opět žádné vysvětlení nenabídl. Ani v tomto případě tedy neplatí, že se strana příjmů rovná straně výdajů. Z výpisu z účtu B nadto neplyne, že prostředky sem přeposlané z účtu A, byly skutečně přeposlány či jinak předány panu Č. Pouhá skutečnost, že žalobce přeposlané prostředky vybral (nadto pouze 1 520 000 Kč z celkem přeposlaných 2 204 503 Kč), nevypovídá nic o tom, jak s nimi žalobce následně naložil. Žalobce sice tvrdí, že prostředky z účtů vybíral a v hotovosti předával panu Č., a to údajně před svědky, v kanceláři společnosti pana Č. nebo přilehlé vinárně. Žádné důkazní prostředky k prokázání těchto tvrzení však nenabídl. Žalobce dokonce výslovně nenavrhl ani svědecký výslech pana Č., který byl proveden výhradně z iniciativy žalovaného.
62. Pan Č. při výslechu uvedl, že si v roce 2014 nepůjčoval a že s právnickou osobou žalobce obchodoval, ale na žádnou půjčku s ním si nevzpomíná. Správní orgán I. stupně následně ve výzvě specifikoval čtyři platby z účtu A zaslané na účet pana Č. v roce 2014. Z jeho následného vyjádření vyplývá, že *předpokládá*, že někdy v letech 2011 až 2013 poskytl žalobci několik půjček v hotovosti na základě ústní dohody, a *vychází z toho*, že žalobce mu půjčené prostředky vrátil na účet (podrobně srov. body 26 a 29 tohoto rozsudku).
63. Soud souhlasí se žalovaným, že vyjádření a svědecký výslech pana Č. neprokázaly tvrzení žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vychází z obsahu vyjádření pana Č., přestože (obdobně jako paní Z.) se zjevně nevyjadřuje s jistotou, ale pouze *předpokládá*, že se věci odehrály tak, jak uvádí. S ohledem na to, že celé vyjádření je založeno na předpokladech a domněnkách, je však soud toho názoru, že z obsahu vyjádření nelze vycházet, neboť z něj žádná skutková zjištění nelze učinit. Navíc tvrzení, že částky, které mu žalobce zasílal z účtu A, byly splátkami půjček, je rozporné s jeho svědeckou výpovědí, že si na žádnou půjčku se žalobcem nevzpomíná. Z pohledu soudu proto vyjádření a výpověď pana Č. nemohly nikterak přispět k prokázání (či vyvrácení) tvrzení žalobce. Žalovaný z jejich obsahu proto neměl vycházet. Na závěru, že tvrzení žalobce nebyla prokázána, to však nic nemění.
64. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že závěr žalovaného, že žalobce neunesl své důkazní břemeno ohledně tvrzení, že sporné prostředky nebyly jeho příjmem, ale půjčkou od paní Z. panu Č., která účtem A pouze „protekla“, je dostatečně odůvodněn a má oporu ve správním spise, a soud na něm neshledává nic vadného. Námitka, že provedené důkazy nebyly správně vyhodnoceny, proto není důvodná.
65. Poté, co byl žalobce seznámen se zjištěními žalovaného v odvolacím řízení, doplnil svá předchozí vyjádření o tvrzení o vyvádění prostředků ze společnosti JaroNet pomocí fiktivních faktur. Zopakoval ale, poněkud protismyslně, že šlo o půjčku od paní Z., a doplnil, že pan Č. ho požádal, aby toto vždy potvrdil. Požádal o prověření těchto jím zjištěných skutečností. Žádné nové důkazy ale nenavrhl. V návaznosti na tato tvrzení v žalobě zpochybnil věrohodnost paní Z. a pana Č., neboť mají mít motivaci vypovídat v jeho

neprospěch, aby se vyhnuli trestnímu stíhání. Namítl, že toto ve svých podáních uvedl, ale žalovaný „dosud nekonal“. Paní Z. měla být „za nějakou takovou podobnou činnost“ související s vedením účetnictví a poskytováním daňového poradenství pravomocně odsouzena a pan Č. má být prověřován pro podezření ze zkrácení daně.

66. Pokud jde o obecnou námitku, že žalovaný „nekonal“ na základě žalobcem předestřených „zjištění“ o vyvádění prostředků ze společnosti JaroNet, konstatuje soud, že na základě takto neurčitě formulované žalobní námitky nelze postup žalovaného přezkoumat. Ze žaloby není jasné, jakým způsobem měl podle žalobce žalovaný „konat“. Nadto jde o tvrzení, které žalobce předestřel až v samotném závěru odvolacího řízení a, jak podotkl žalovaný, až poté, co se jeho předchozí tvrzení neprokázala. Nová tvrzení jsou nadto vnitřně rozporná. Žalobce na jedné straně tvrdí, že byl panem Č. a paní Z. zneužit, neboť byl nevědomky zapojen do vyvádění peněz (sám však uvádí, že měl na žádost pana Č. potvrzovat odlišnou povahu transakcí), a na druhé straně opakuje, že sporné prostředky byly půjčkou od paní Z. panu Č. V obou verzích nicméně zůstává jádro jeho tvrzení stejné: sporné prostředky nejsou příjmem žalobce. S ohledem na uvedené a na to, že žalobce ani tato tvrzení nepodpořil žádnými důkazními návrhy, soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud se těmito novými tvrzeními dále nezabýval. Pokud žalobce nenavrhl konkrétní důkazní prostředky k prokázání těchto nových tvrzení (z doposud provedeného dokazování nově tvrzené skutečnosti neplynuly), žalovaný nebyl povinen reálnost nově nabízené verze událostí z vlastní iniciativy šetřit. Tento dílčí závěr však soud uvádí spíše pro úplnost, neboť žalobce v žalobě žádnou konkrétní námitku ohledně nedostatečného prověření jeho nových tvrzení neuplatnil.
67. Zpochybňuje-li pak žalobce (výslovně až v žalobě) věrohodnost paní Z. a pana Č., konstatuje soud, že tato námitka nemůže na závěru o neunesení důkazního břemene žalobcem nic změnit. Zpochybňování jejich věrohodnosti není relevantní, protože z jejich neurčitých a nejistých výpovědí žádná skutková zjištění nevyplývala (srov. výše). Žalobce tak na jejich výpovědích nemůže účinně cokoliv zpochybňovat. Zabývat se věrohodností jejich výpovědí by mělo význam jen, pokud by na jejich základě žalovaný mohl nějaká skutková zjištění učinit.
68. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud považuje za vhodné doplnit, že žalobce zřejmě vychází z nesprávného pochopení důkazní situace v předcházejícím řízení. Žalobce se mýlí, když shrnuje, že „[v] tuto chvíli tedy proti sobě stojí dvě skupiny protichůdných důkazů“: jeho „tvrzení“ podložená výpisy z účtů a neurčité, nepřesné a nejisté svědecké výpovědi pana Č. a paní Z. Jak soud podrobně rozvedl výše, situace byla taková, že důkazní břemeno tížilo žalobce, na němž bylo, aby předložil, označil nebo navrhl důkazní prostředky, kterými prokáže své tvrzení. Žalobce však důkazní břemeno neunesl. Žádné jím navržené důkazní prostředky (výpisy z účtů A a B a svědecká výpověď paní Z.) ani důkazní prostředky opatřené žalovaným (zejména svědecká výpověď a vyjádření pana Č.) totiž neprokázaly jeho tvrzení. Stručně řečeno, nejsou zde dvě skupiny protichůdných důkazů, ale množina provedených důkazů, kterým je společné, že neprokazují tvrzení žalobce. Jediné, co je jisté a má oporu v provedeném dokazování, je fakt, že žalobce v rozhodném období nabyt finanční prostředky v částce přesahující 4 miliony Kč. Existenci skutečností, na základě nichž by žalobce ve vztahu k těmto příjmům netížila povinnost přiznat a odvést daň, ale žalobce neprokázal (jen je – ovšem bez nabídnutí relevantních důkazních prostředků – neurčitě tvrdil).

Platba od m-device

69. Ohledně platby od m-device žalobce namítá, že šlo o legitimní platbu určenou společností AF Logistic, která pro společnost m-device vykonávala práce. Tato platba byla zaslána na účet A, protože společnost AF Logistic měla zablokovaný účet. Zaslano částku měl žalobce poté převést formou „*ubrazených hotovostních operací*“ společnosti AF Logistic, na což měly být vystaveny daňové doklady a částka měla být zdaněna, což lze podle žalobce zjistit z daňového spisu.
70. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobce k tomuto tvrzení nedoložil žádné důkazní prostředky, a tak neprokázal, že platbu od m-device společnosti AF Logistic vrátil. Proto ji posoudil jako příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů.
71. Žalobce k této platbě po celé předcházející řízení tvrdí totéž, co uvedl v žalobě. Jeho tvrzení částečně podporuje vyjádření společnosti m-device ze dne 7. 3. 2018, která sdělila, že platbu zaslala na účet žalobce na základě jeho požadavku jako jednatele společnosti AF Logistic, což doložila e-mailem žalobce ze dne 13. 5. 2014. Platba byla součástí úhrady za služby na základě daňového dokladu č. 20130001 v celkové výši 727 053 Kč, který rovněž doložila, a popsala, jak uhradila zbývající část fakturované částky.
72. Soud má tedy za prokázané, že platba od m-device byla na účet A zaslána na základě žádosti žalobce, přičemž šlo o platbu určenou společností AF Logistic. Žalovaný tuto platbu přesto vyhodnotil jako příjem podle § 10 zákona o daních z příjmů, neboť nebylo prokázáno, že ji žalobce společnosti AF Logistic předal. Žalobce tvrdí, že ze správního spisu lze zjistit, že částku 120 000 Kč formou „*ubrazených hotovostních operací*“ společnosti AF Logistic vrátil, že k tomu byly vystaveny daňové doklady a že tyto příjmy byly zdaněny.
73. Úvodem soud konstatuje, že žalovaný postupoval zcela v souladu s judikaturou NSS (srov. rozsudky ze dne 24. 1. 2022, č. j. 4 Afs 26/2021-39, a č. j. 4 Afs 16/2019-32), pokud se nespokojil s tím, že bylo prokázáno tvrzení žalobce ohledně důvodu zaslání sporné částky na jeho účet, ale požadoval po žalobci, aby prokázal také jejich následné předání společnosti AF Logistic. Jak uvedl NSS v rozsudku č. j. 4 Afs 16/2019-32, „*posouzení způsobu nakládání s předmětnými peněžními částkami po jejich obdržení na soukromý účet žalobce představovalo klíčovou otázku pro posouzení, zda se jednalo o reálné příjmy žalobce, či nikoliv*“.
74. Soud konstatuje, že žalobce v průběhu předcházejícího řízení ohledně této platby skutečně nikdy žádný důkazní prostředek nepředložil ani nenavrhl. Tvrzení o vrácení formou „*ubrazených hotovostních operací*“ je navíc naprosto obecné. Žalobce neuvádí nic bližšího například o tom, kdy se tak stalo, jakými konkrétními doklady je úhrada zaznamenána apod. V žalobě pouze zopakoval své dosavadní nepodložené tvrzení a na zjištění žalovaného a odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereagoval.
75. Správní spis, na který v žalobě odkázal, žádnou oporu žalobcovu tvrzení, že platbu od m-device společnosti AF Logistic vrátil, neskýtá. Zejména neobsahuje žádný (například pokladní) doklad o tom, že žalobce spornou částku společnosti AF Logistic vrátil. Z výpisu z účtu A sice plyne, že žalobce v průběhu roku 2014 prováděl výběry hotovosti (celkem 167 500 Kč), z toho však nelze bez dalšího vyvozovat, že vybrané prostředky předal společnosti AF Logistic. Tři výběry v celkové výši 150 000 Kč navíc provedl až se značným časovým odstupem po přijetí platby od m-device (dne 25. 6. 2014), a to ve dnech 24. 10., 26. 10. a 24. 11. 2014. Stejně tak správní spis neobsahuje žádné podklady, které by prokazovaly, že společnost AF Logistic tuto částku zdanila jako svůj příjem. Pokud jde o

posledně uvedené, je pravdou, že žalovaný si mohl u společnosti AF Logistic ověřit úhradu služeb poskytnutých společnosti m-device, je to však primárně žalobce, kdo se má svými důkazními návrhy aktivně zasazovat o to, aby své důkazní břemeno unesl.

76. S ohledem na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení (srov. výše), byl v projednávané věci žalobce tím, koho tížilo břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Tvrdil-li tedy, že platbu od m-device společnosti AF Logistic vrátil, bylo na něm, aby označil, předložil či navrhl důkazní prostředky. To však neučinil, ač mu v označení konkrétních důkazů nic nebránilo. S ohledem na to je závěr žalovaného, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, správný. Žalovaný proto spornou částku správně posoudil jako příjem žalobce.
77. K obecným námitkám vzneseným v úvodu žaloby soud pro úplnost uvádí následující: Jelikož žalobce ohledně platby od m-device nikdy žádný konkrétní důkaz nepředložil ani nenavrhl, neshledal soud důvodnou obecnou námitku, že nebyly provedeny všechny dostupné důkazy. Důvodná není ani námitka nesprávného vyhodnocení provedených důkazů. Ve vztahu k platbě od společnosti m-device správní orgán I. stupně pouze vyzval tuto společnost k poskytnutí informací o platbě. Závěry, které z jejího sdělení žalovaný učinil, jsou logické a korespondují i s tvrzením žalobce.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

78. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou činnost, pod niž spadá i obrana rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.